

LES SORPRESES VÉVEN SOLES. 1r premi de 3r d'ESO

Els raigs de sol de les deu del matí entraven a l'habitació blanca il·luminant el llit, m'enlluernaven. Eren potents, brillants. Aquells raigs anunciaven que era un dia especial, i que alguna cosa podria passar.

Em vaig aixecar, com cada matí, vaig dutxar-me de la manera més ràpida que vaig poder, no volia desaprofitar aquell dia. Em vaig vestir diferent, un vestit per sobre dels genolls de color blanc, amb unes flors rosa fluix, unes ballarines blanques i la meva bossa preferida: el conjunt que ell em va regalar.

Vaig sortir de casa, per passejar una estona per la Rambla de Barcelona. Feia goig, hi havia gent, però no molta, es podien veure les cares de tothom. Em vaig dirigir a la meva botiga. Li deia meva, de les vegades que hi vaig arribar a anar amb ell, era el nostre dia a dia, però des que ho vam deixar, no m'atrevia a entrar-hi mai, tot me'l recordava. Vaig tenir valor d'anar-hi, per què no? Era un dia especial, oi? Estava mirant l'aparador; i de fons vaig veure a la recepcionista que em saludava, ja em coneixia, li va semblar estrany que no anés acompanyada de qui era el meu xicot. Vaig dirigir-me a l'Eva.

- Júlia, quant de temps! – va abraçar-me amb força – On has deixat avui l'Ignasi? Com és que ja no veniu? Que n'és de la teva vida?

La veritat és que em va alegrar veure-la després de cinc anys, però no m'esperava que m'activellés a preguntes d'aquest estil.

- Sí, Eva, quant de temps – no sabia que contestar-li – Bé, l'Ignasi, va marxar; des de llavors que ja no vinc aquí.

Potser, aquest, no seria un dia tan especial com jo m'imaginava. Vaig anar a la secció femenina, a mirar tots aquells vestits que em cridaven de lluny, vaig emprovar-me'n cinc, m'agradaven tots, no sabia quin escollir; no tenia la persona que m'aconsellava quin em quedava millor, quin m'afavoria més amb el meu to de pell, ...

Estava mirant-me al mirall, amb el vestit de color rosa clar que m'havia agafat per emprovar, tenia un tall de tela que feia de cinturó del vestit, també era per sobre dels genolls, anava acompanyat amb un tall de tela més per posar de diadema. També me'l vaig posar, es veia per sobre del meu cabell castany i llis, amb els bucles que em queien a ras dels ulls. De sobte vaig sentir una veu dolça, segura que em va dir:

- Aquest és el millor, agafa-te'l; t'afavoreix.

No podia ser, eren les paraules que em deia l'Ignasi en donar-me la seva opinió quan volia que m'agafés un vestit. Em vaig girar, el vaig veure allí, recolzat als penjadors on hi havia els vestits de dona, com cada vegada que veníem. No m'ho podia creure, era ell, després de tants anys tornava a ser allà.

- Ignasi? –vaig dir amb veu tremolosa-
- Quant de temps Júlia. Estàs molt canviada.

Tenia por, por de què passaria en els propers instants. Una por intensa, dolorosa. Què li havia de dir; per què ho havia fet? Per què m'havia abandonat? No era el millor moment per parlar d'aquest tema. No esperava trobar-me'l, podria dir que el dia sí que era especial. Sabia que l'Ignasi s'acostaria a mi, intentaria treure suc a la conversa i així va ser.

- Crec que de tots els que t'has emprovat és el millor, -va dir seient a la butaca- agafa-te'l, creu-me.
- D'acord.

Vaig entrar a l'emprovisor, em vaig tornar a vestir, tal com anava al principi.

- Veig que encara tens el conjunt que et vaig regalar pel teu aniversari oi?
- Sí, és bonic.
- Ja sé que deus estar en estat de shock ara mateix, però, crec que el passat no ha d'influenciar en començar de nou.

Com podia ser, començar de nou? Des de feia cinc anys que no ens veiem, ni parlàvem i ja volia començar de nou? No volia tornar a caure a la seva trampa. Tot anava massa ràpid.

- T'he trobat a faltar Júlia. – va dir mentre s'acostava a mi i m'acaronava el coll. –
- Ignasi, fa cinc anys que no sé res de tu, de sobte apareixes i dius que vols començar de nou? No m'he oblidat de tu, no vull que em facis mal. – el vaig apartar de mi – He de marxar. Adéu.
- Júlia, - em va agafar pel braç - fa dues setmanes que et veig cada dia sortir de casa teva. I m'he adonat que no puc viure sense tu, torna amb mi. T'estimo. – em va besar als llavis. –

En aquell moment, una gelor, es va apoderar del meu cos, i vaig tenir clar que havia viscut cinc anys d'un record.

MARIA RÓDENAS ESPINOSA